

Folketingets udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik har i brev af 23. april 2010 stillet følgende spørgsmål nr. 204 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Astrid Krag (SF).

8. juni 2010

J.nr. 2010-0007594

Spørgsmål nr. 204:

”Ministeren bedes kommentere kronik i Information den 24. marts 2010 ”Man kan blive tvangsbehandlet af læger i Danmark” af afdelingslæge på Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre, Ellen Ryg Olsen, om tvangsbehandling af torturofre. Ministeren bedes endvidere vurdere, hvorvidt retsstillingen for personer, som er afhængige af offentlig forsørgelse, er så svag i forhold til behandlingssystemet, som der gives udtryk for i kronikken, herunder hvorvidt det er en korrekt vurdering af Ellen Ryg Olsen, når hun skriver, at forvaltningen i disse sager kan tilsidesætte læger og specialinstitutioner, og om ministeren anser dette for problematisk”

Endeligt svar:

Kronikken ”Man kan blive tvangsbehandlet af læger” af Ellen Ryg Olsen i Information den 24. marts 2010 handler om de krav, som kommunen kan stille til sygebehandling i forbindelse med vurderingen af en borgers ret til offentlig forsørgelse, herunder lægers rolle i forbindelse med kommunens behandling af sagen.

Efter min opfattelse, er det helt rimeligt, at der stilles krav om, at alle muligheder – herunder relevant behandling - har været afprøvet som forudsætning for, at der tilkendes offentlige forsørgelsesydelse. Ellers vil man risikere, at der tilkendes ydelser - for eksempel førtidspension - til personer, der ikke opfylder betingelserne herfor.

Men det er naturligvis helt afgørende, at der ikke kan stilles krav om behandling, der kan medføre fare for liv eller førlighed. Og det kan der heller ikke. Ligesom der ikke efter den sociale- og beskæftigelsesmæssige lovgivning kan stilles krav om, at personer skal underkastes ”tvangsbehandling”.

I forhold til lægekonsulenternes rolle, så kan jeg oplyse, at kommunerne kan gøre brug af lægekonsulenter til at forklare og vurdere den lægefaglige dokumentation. Det kan forekomme, at kommunen eller lægekonsulenten ikke er enige i den undersøgende læges konklusion om borgerens funktionsevne. Indeholder lægeerklæringen alene en beskrivelse af borgerens helbredsmæssige forhold, kan den ikke tilsidesættes af lægekonsulenten eller af kommunen. Men lægekonsulenten kan vur-

dere, at der er behov for at indhente en supplerende lægeerklæring for at få en ”second opinion”.

Afhængigt af forholdene i den enkelte sag, herunder eventuel diskrepans i forhold til andre lægeerklæringer, kan kommunen tillægge en udtalelse fra en læge større eller mindre betydning i den samlede socialfaglige vurdering af, om betingelserne for tilkendelse af en ydelse er til stede. I sådanne tilfælde skal kommunen redegøre for sin vurdering og anføre en faglig forklaring herpå.

Det er ikke lægekonsulenterne, der træffer de kommunale afgørelser, og lægekonsulenterne kan ikke anvise borgeren til en bestemt behandling. Lægekonsulenterne kan som nævnt ovenfor yde faglig rådgivning til kommunens forvaltning, fx om hvorvidt behandlingsmulighederne er udtømte, og hvilken betydning en bestemt lidelse har for funktionsevnen. Det er kommunen, der på baggrund af en samlet helhedsvurdering, træffer afgørelser.

Er en borger utilfreds med kommunens afgørelse, kan den indbringes for ankemyndighederne. Hermed er borgerne sikret, at en anden myndighed tager stilling til dokumentationsgrundlaget - herunder det lægefaglige dokumentationsgrundlag.

Venlig hilsen

Inger Støjberg